

EL TIO NELO,

periódic joco-satíric y burlesc.

L'òbra de les Plateries,
¿durará encara molts dies?

NOTISIES DE MEJICO.

Un navío del palangre
que de l'Habana ha vingut,
estes notisies ha dut
que de susto han fet qu'em sangre.

El cas té més d'un hemol,
y (felis aquell que lucre)
diu qu'està als núbols el sucre,
y tots els llépols de dól.

Algo amarcels els resultats
haurán de ser, d'estes basques,
sinse sucre no hiá casques,
ni torrons, ni..... pans cremats.

Mes si de saber grans coses
caballers, tenen hui gana,
chiren vostés esta plana,
y les vorán grans y gròses.

LA MICHA TARONCHA DE L'ESCOLAPIA. — EL CAM-
PANAR DE LA SEU.—LA.....

—¡Eh! ¡eh! Això no val, això es engañar al públic. Tórne-
nos els dinés. (Chiulaisa cheneral.)

—Caballers, el tracte es tracte; yo els he dit á vostés c'anaba á dirlos còses *grans* y *gròses*; ¿encara vòlen que hu siguen mes qu'eixes c'acabe de nomenar? Pues per vostés queda; el dimòni qu'els acontente, y anem á altre asunte. (Así un ratel de música.)

SECSIO INSTRUCTIVA.

—Díguesme, Tonet, ¿cuántes son les virtuts cardinals?

—Tres: que siga llare, dols y que tinga bona mòlla.

—Pero, tròs d'animal, ¿qué's lo qu'em dius?

—¡Ei! Com vosté em parla de virtuts *cardinals*, y yo no entenc sèrts termes, això de cardinal m'hòl á còsa de cart, y li dic lo que pera mi deu tindre un cart pera ser bò.

—Díguesme, ¿quí consumix mes herba en ta casa, el burro ó tú? ¿Pera qué farás servir les pesetes de ton pare?

—Pero, señor mestre, si yo no linc qu'estudiar pera doctor ni pera capellá, ¿per qué vòl que sapia el llatí?

—Vinem así, cap d'aca mosegaora, ¿no has llechit cincuenta mil vegaes en la doctrina allò de—*las virtudes cardinales son cuatro....?* Mira, fill meu, dili á ta mare que t'amarre á l'estaca d'ahon cria aquell animalet de tot l'añ.

—A vore tú, Chuanet, contesta á la pregunta c'acabe de ferli á Tòni.

—Las virtudes cardinales son cuatro: *Prudensia*, *Custisia*, *Fortalesa* y *Templansa*.

—A vore, esplicaes una per una.

—*Prudensia*: anar sempre dret al ánima del negòsi, sinse pararse en pelillos, ni en el qué dirán, ni en si es bò ó mal lo qu'es fa, con tal de traure de tot estella, guardant be la capa pera que no la ròben, y la consiència baix d'ella pa que no's costipe.

Custisia: pero no por mi casa; fer lo qu'es puga contra ella, y pendre molt interés pa qu'es cumplisca en lo pròxim.

Fortalesa: criar bona ventrella y riures del mon, conservant al mateix temps ben desenvolllats els puñs, per allò de que contra la fòrsa no hiá resistència.

Templansa: presentarse al públic ben templat y almidonat,

encara que del cuiro ixquen les correches, perquè ham arribat á un temps en que l'apariència es mare de la siència.

Estes quatre virtuts se pòden explicar en manco paraules, dient:—Pòca vergoña, màniga ampla y molta osadia.

—Pero, Chuanet, ¿quí t'ha amostrat eixes màximes tan per-verses?

—¡Ei! un tio meu, hòme vell, sabut y pòbre, que diu que pera viure en lo mon no'm fique en bucs ni em calse la testero-la, y que, burro ó sabio, sempre seré un payo si no tinc cuèns, cuèns y sempre cuèns.

—¡Chesus! ¡Chesus y mil vòltes Chesus! (Este pajaró será un granuja en tota l'estensió de la paraula; pero si be se mira, el ú pillo y el atre burro en dinés, els dos pòrten bònes cartes de recomanasió pera recórrer el camí de la prosperitat humana.)

MAXIMES O LO QUE SIGA.

El portillo de Rusafa
es l'*Escorial* de Valencia.

Si vòls beure aigua fresqueta,
ves a la font de Liñan.

Valencia y Sebastopòl
en les muralles se semblen.

Asò me fa tirar del còs mil flames;
Una agüela, entre atres dos sents casos,
En lo Mercat air s'esclafà els nasos,
Y es trenca per les cuixes les dos cames.
El públic s'indigna, y yo prometí
Aquelles cames estampar así.

TAUROMAQUIA.

A escriure vach, caballers,
 i gran còsal vostès dirán;
 mes yo contestarlos puc,
 demanantlos perdó avans,
 que pa escriure, d'algun mòdo
 es presis escomensar.
 Ara nó's creghuen vostès
 que vā á ser este romans
 el d'aquells... ¡chito la llengual
 nó'm còste la torta un pan.
 La cuestió es algo cornuda,
 se trata de hòus.... *reals*,
 ó siga de la funsió
 qu'este dumenche pasat
 hagué en la plasa de Tòros,
 com alguns recordarán.
 Si haguera la tal segut
 còsa del Sant Hospital,
 callaria, en grasia al meñs
 dels molts pobrets c'allí hiá.
 Pero quant se dona al públic
 per conte de llebre, gat,
 y eixe públic es Valensia,
 y l'atre un particular,
 no pòt un hòme com yo,
 que parla tan clar y ras,
 tindre mirament ningú
 á qui no es digne de tal.
 Pero ans que res, espliquem,
 pera els felisos mortals
 que, mes felisos que yo,
 no pensaren en anar,
 lo qu'es vā fer en la plasa,
 y d'eixe mòdo podrán
 chusgar tal com se mereix
 lo c'á referirlos vach.
 Gastaré pòques rahons,
 no pense entrar en detalls,
 porque sinos asò fora
 cuento de may acabar.
 Serien les quatre y micha,
 quant, despues de la señal,
 s'aparegué la cuadrilla,
 compòsta, com se sap ya,
 del Nanet, Cabra, el Pelut,
 Cholva, Paella, el Ratat,
 y uns cuants andalusos mes
 de fora el portal de Cuart.
 No vulle dirlos res dels traches,
 asò Còqui ya hu farà;
 yo els contaré lo demés,

y apreseta, qu'es fa tart.
 Apunt la chent de capeta,
 y dispòsta á funsionar,
 de repent ix del *chiquero*
 un.... no señor; una.... ¡cál....
 caballers, al que hu aserte
 el convide á berenar.
 Anem á vore: ¡a la una!
 ¡a les dos!.... qué, ¿ningú cau?
 que s'arremata.... ¡a les tres!....
 pues per descubèrta vā.
 ¿Seria un hòu de Gaviria
 d'eixos de sing ó sis aña?
 No era res d'asò, señores,
 un *fumarell* no molt gran;
 vamos, no mes de pensaro,
 encara estic afrontat.
 Lo c'asegure es que tinc
 cabres en lo meu corral
 millors c'aquell hòu de chansa,
 y sinos, se pòt probar.
 Despues d'un rato de chòc
 y alguna agulla de cap
 que li clavaren al pòbre
 en la cara, en los costats,
 en los lloms y allá ahon pogueren,
 aspayet s'el feu anar,
 cacho com un ratolí,
 á sa casa atra vegá.
 Al pòc rato ixqué el segon,
 y pa no ser mes pesat,
 darrere d'este atres quatre,
 tots al primer semechants.
 Se feren esenes mímiques,
 per demés insustansials,
 y, com es de presumir,
 hagué michos sustos, bacs,
 y per completar la festa
 vaques y fòcs al final.
 Ponent fon el empresari
 d'esta funsió y la pasá,
 funsions pròpies d'un pòble,
 pero no d'esta siutat.
 Yo estrañe còm consentix
 la Chunta del Hòspital
 qu'en la plasa de Valensia,
 qu'es la mes hermosa y gran
 de cuants hiá en tota España,
 ixquen bouets de corral,
 bouets tots élls correguts
 de Manises á Alfafar.

Y no'm diguen c'asò es bò
p'aquell establiment sant,
pues les funsions d'eixa clase
al revés de be, fan dan,
perque decau l'afisió
y es desacredita el art.
Acabaré pera hui

dient que, lo qu'es demà,
en conte d'anar als bòs,
freses aniré á menchar.
Y així, tinga per segur,
señor Ponent, ó Llevant,
qu'en els cuèns d'El Tio NELO
ya no tornarà á chiular.

Per qu'el

fuch

y el fiero

s'en va,

el

triunfarà?

Això, ¿qui diro podrà?

Yo crec qu'en té pera dies,

y que primer se farà

l'obra de les Plateries.

PALOS.

VA DE CALENT. La Sositat de Crèdit Valensià ha intimat ya el desahusio legal als habitants del forn de la plasa de la Congregació y de les cases co-lindants, que s'han de convertir en un magnific edifi si c'allí proyecta alsar aquella Sositat. El escolá botiguer de salses c'allí habitaba, fa temps que s'en aná.

Les òbres ya dies há

que mampreses estigueren,

si els atres veíns hagueren

fet lo qu'el pòbre escolá

LLUM. El Trenc està demanant a tota presa un farol de gas. Despues de les deu de la nit, hora en que se tanquen algunes de les botigues que hiá en el sentro d'ell, no pot u pasar per alli sinse estar esposat á trepcarse el cap contra cuansevòl porta; tal es la foscor que reina. Asò se pòt apañar molt fàsilment: se posa un farol mes, y ya està tot arreglat.

Y d'eixe mòdo ningú
dir podrà pa criticar,
qu'en el sigle de les llums
per lo Trenc á fosques va.

ALLO ES UNA CONSIENSIA. En lo mercat de les flòrs—s'aplo-
ma un sòl c'achicharra.—¡Pòbres flòrs y pobra chent!—D'asò en
té culpa..... la patria.

PREGÓ. Tots els que tinguen chavets d'a diner qu'els presen-
ten en alguns estancs, y sobre tot, en els despachs de billets
dels teatros d'esta capital, y s'els canbiarán per plata, òr ò lo
que vullguen, y d'este mòdo se lograrà el qu'en dits punts puguen
tornar sempre que fasa falta el dineret, c'ara no tornen, escusats
en que no'l tenen, com si esta fora una rahó convinsent. Si no'l
tenen qu'el busquen, y que no abusen tant dels dinerets del prò-
chim; c'asò susuixca una vòlta, pase; pero contínuament, com
susuix ara, no; perque d'eixa manera ya no es casualitat, sino
especulació, y se deu clamar contra ella, pues no té maldita la
grasia que d'un mòdo tan directe

Diner hui, diner demá,
sinse ninguna rahó,
pague un hòme tontament
un atra contribusió.

BRAVO, BRAVÍSIM. El consertiste Picco, á qui ham tingut el
gust d'oír estes nits últimes en el teatro Prinsipal, nos ha deixat,
no sabem si tontos ó alelats, tal es el efecte c'han produït en nos-
atros les may oïdes melodies qu'eixe señor sap traure del seu
chiulet.

Tot lo c'así podriem dir del mèrit del señor Picco, no es res,
comparat en lo qu'ell fa; y ademés, que les explicacions no ser-
vixen cuant se trata d'una cosa tan gran. Pera formar-se una idea
de lo qu'el sego Picco fa, es presis vòrelo, pues el magnífic efecte
que á ú li produïx, se sent, pero no se pòt explicar.

Lo que únicament els podrém dir á vostés, es que li ham vist
fer á eixe habilísim artiste, lo que nosatros creïem que no podria
fer ningú.

BENEFISI. Esta nit se farà en el teatro de la Prinsesa el de la
simpática Cairon, posantse en esena la famosa tragedia del inol-

vidable patrisi y sèlebre escritor señor Martínez de la Rosa, *Edipo*, y la pesa en valensià, escrita pera la benefisià per el nòstre amic señor Escalante, titulà *La Casa de Meca*.

EL TIO NELO ereu ya,
al vore el programa sols,
qu'està nit á manta haurà,
pera la benefisià,
aplausos y caragols.

VARIETATS.

El Micalet de la Sèu
estaba de broma un dia,
y se'n anà á Andalusia
correntet y per son pen.
Poc mes eren de les deu
cuant aplegà á Tetuan,
y es va trobar á Freau,
que á la pilòta chuaba
en D. Rodrigo y la Cava
y la burra de Balan.

Diu qu'els periòdics d'entones
moguèren gran confusió,
y la gloria d'esta acsió
escrita se quedà en bronses.
Alló costà moltes onses;
pero assegura l'història
que nugat en una nòria
el burro de Sancho Pansa,
comensà una contradansa
que li donà eterna glòria.

Colon estaba achopit
arrimant al foc estelles
pa rostir en les graelles
una cama de cabrit.
Cuant Pilatos un chiufit
li arrimà qu'el deixà sort,
al temps que pasaba un tort
á achocarse en un fabar,
ahon trobà al rey Baltasar
y tota la seua cort.

Peixcant estava á l'ensesa
Pelayó en un sequiòl buit,
mentres la hermosa Judit
se pasechaba en càlesa.
Ixqué un hòu de la devesa
tot dret capà Catarrocha,
cuant el volar d'una fòcha
li va fer vore á Sanson,
que estava Napoleon
empinant una milòcha.

Tot lo que vach referint
se tratà en una asamblea
qu'en un corral de Chudea
va presidir Cárlos quint.
Pero al mateix temps eixint
la Moma á ballar un tango,
s'encontrà al gran rey Fandango
agonisant; y d'ahí ve
aquell refrà que conté
lo de la sartén del mango.

Y pa no gastar rahons,
aná Mambrú chano, chano,
hasta el Perú á comprar guano
pa un planter de pimèntons.
Al vórel uns marmitons
c'anaben tots bruts de grasa,
alborotaren la casa
del rey de Madagascar,
y este es el oriche clar
de lo qu'en Méjico pasa.

GASPACHOS TELEGRÁFICOS,

vinguts per l'istme de Suez.

Via-Crucis.—¿Quins pardals son estos, pintats de blau, ròch y blanc? Así els diuen *oiseaux*, y atres *guasons*, perquè nos pareixen cosa de guasa. Els llauraors no'n van á deixar ú viu, perquè'ls tenen per mes pillos c'als taulains.

Tonell en castellá.—Así s'espera alguna partida serrana; pero al mateix temps se confia en qu'en bones mans está per ara el pandero.

Rom jah!—Asò pareix el trespòl de la iglesia de Sen Chuan de Valensia. No sé si m'antenderás.

Pero que vinga está escrit,
la llum despues de la nit.

Ni-pols.—El prinsip *primo* y el seu sògre van á fer así..... rayos y trons haurá dins de pòc temps. TIO NELO, el seu tocayo es llech, pero té les orelles en son puesto.

Pallis.—Empeñat en la demanda,—el so Huiso ha manat fer—á un afamat llanterner—una corona de llanda.—No falta tonto qu'es creu—(vamos, hiá chent molt bendita)—qu'es p'alguna Senta Rita—ó pa la Mare de Deu.—Pues es pa un tio cachap,—que, segons está de gròs,—se la plantará en..... lo tòs,—per no poder en lo cap.—Els mes sabios, á vegaes—erren, quant manco els pareix;—pues, tròs de còl, ¿no coneix—qu'es gasta els dinés de baes?—¿Corones!.... Coquetes fines—es sòls lo c'aquells pretenen;—y si pa menchar no tenen,—iqué mes corona d'espines!

EN LLISENSIA DE VOSTES.

EL TIO NELO fa present als seus parroquians de fora, qu'en este número s'els acaba el segon mes de suscrició. Con que al buen entendedor, poques rahons y vinguen pronte els piñóls.

Por todo lo que precede:

El Editor responsable,—JUAN GUIX.

VALENCIA.—1862.
IMPRENTA DE JOSÉ MARIA AYOLDI.